

РЕШЕНИЕ

№ 6269

гр. София, 28.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 03.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **12337** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на Глава единадесета от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

С искова молба, вх. № 43281/10.12.2021 г. от Л. М. С., против НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ са предявени два, обективно съединени иска за обезщетяване на: А/ имуществени вреди, в размер на 260 000 лева; Б/ неимуществени вреди – 300 000 лева, във връзка с проведен на 26.06.2019 г. от публичен изпълнител, при Териториална дирекция на НАП – С., по изп. дело № 22060003844/2006 г., образувано срещу Е. П. С. (син на ищеца) търг за продажба на притежаван в режим на съпружеска имуществена общност, собствен на ищеца и на съпруга ѝ недвижим имот – апартамент № 6 в [населено място], на [улица], вход „А“, етаж 2. Обезщетяването се претендира заедно със законните лихви от датата на исковата молба. Исковите претенции на Л. М. С. се основават на твърдения за: нищожност (алтернативно – незаконосъобразност) на действията на публичния изпълнител, свързани с провеждането на търга; незаконосъобразност на издадено от публичния изпълнител Разпореждане, изх. № С190022-137-0005288/04.06.2019 г., с което е отказал да отпише публичното задължение на Е. С., поради изтекла давност.

Упълномощеният от ищеца адвокат: поддържа исковата молба и направените уточнения; ангажира писмени и гласни доказателства, както и заключение на съдебна оценителна експертиза; претендира възстановяване на разносните за държавна такса и за изготвяне на оценителната експертиза, съгласно списък; представя писмена защита.

Ответникът отрича претендираното право на обезщетяване, с подробни доводи за процесуална недопустимост на исковата молба и за нейната неоснователност, изложени в отговора по чл. 131 ГПК, в две писмени становища и в писмена защита.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема за установено и доказано от наличните доказателства и от преките, и косвени признания на ответника (становище на л. 178 от делото), следното.

Изпълнителното дело е образувано за принудително погасяване публични задължения на Е. П. С. (син на ищеца Л. С.), като процесният жилищен имот - апартамент № 6 в [населено място], на [улица], вход „А“, етаж 2, както и друг имот – апартамент № 4, на [улица] [населено място] са възбранени с Постановление, изх. № 10-94-00-60/17.08.2012 г.; към онзи момент процесният апартамент № 6 на [улица] бил собствен на длъжника, по силата на Нотариален акт № 17/12.06.1978 г., с който родителите Л. С. и П. С. са му дарили същия; с Решение № 1959/24.03.2015 г. на Софийски градски съд, по гр. дело № 7338/2014 г., влязло в законна сила на 14.04.2015 г. дарението на апартамент № 6 на [улица] отменено; по искане от Е. С. (длъжник) публичен изпълнител, с Разпореждане, изх. № С 190022-137-0005288/04.06.2019 г. е отказал да отпише по давност задълженията, предмет на цитираното изпълнително дело, а двадесет и два дена по – късно – на 26.06.2019 г. е провел търг с тайно наддаване, за продажба на апартамента, като имотът е възложен на участвало в търга лице, с постановление от 03.07.2019 г. и на 16.07.2019 г. новият собственик е бил въведен във владение; междуременно (след провеждане на търга и след възлагане на имота) Разпореждане, изх. № С 190022-137-0005288/04.06.2019 г., с което публичният изпълнител е отказал да отпише по давност задълженията, е отменено от Административен съд София – град по адм. дело № 7752/2019 г. с Решение № 7148/21.11.2019 г., поправено само по отношение част от мотивите с Решение № 299/14.01.2020 г.; според диспозитива на съдебното решение от 21.11.2019 г. преписката е върната на публичния изпълнител за ново произнасяне, съобразно дадените от Съда задължителни указания, относно прилагането и тълкуването на Закона, именно досежно изложените в Решение № 299/14.01.2020 г., коригирани мотиви на Съда, а именно (цитат): „Както е приел и ответникът по делото в свое решение № ПИ-372/25.07.2017 г., след влизане в сила на съдебното решение на СГС може да се пристъпи към принудително изпълнение по реда на ДОПК. От тогава обаче, започва да тече срок от 56 дни, който е оставал до изтичане на абсолютната давност преди спирането, тоест срокът започва да тече от 04.04.2019 г. и изтича на 29.05.2019 г. като след изтичането на този срок се преклудира възможността на държавата да събере по принудителен ред задълженията, установени спрямо лицето“.

Като се позовава на тези факти ищецът С. счита, че публичният изпълнител е продал на 26.06.2019 г. имота за удовлетворяване на публично вземане, установено в тежест на длъжника по изпълнителното дело Е. С., който обаче, предвид Решение № 1959/24.03.2015 г. на Софийски градски съд, по гр. дело № 7338/2014 г. вече не е бил собственик на този имот, като още преди датата на търга (26.06.2019 г.), на 29.05.2019 г. вземането е било погасено по давност, на основание чл. 171, ал. 2 ДОПК. Действията на публичния изпълнител ищецът преценява като нищожни и ги обвързва с факта, че тя и съпругът ѝ са били лишени от владението върху собствения им жилищен имот, което наложило да живеят „последните три години“ в друг имот, в който не разполагали с удобства. Твърди още, че описаните събития са причинили на

нея и на съпруга ѝ „притеснения, стрес и отчаяние“, а П. С. „изпаднал в тежка депресия“ и умишлено „се натровил с въглероден двуокис“, което впоследствие оказало „пагубно влияние върху здравето му – проявя на различни заболявания“ и през м. 10.2021 г. починал. Стойността на претендираните имуществени вреди оценява на 260 000 лева – пазарната стойност на апартамент № 6 в [населено място], на [улица], вход „А“, етаж 2. Неимуществените вреди са оценени на 300 000 лева.

Ответникът, с писмения отговор, с последващи становища и с писмената защита определя исковата молба като недопустима, приемайки, че: „ищецът не е адресат на нито един индивидуален акт, издаден в хода на процесното принудително изпълнение, проведено срещу длъжник, различен от ищеца, респективно - това изпълнение не е засегнало нейни права; не е установено, че същата е собственик на процесния имот; ищецът не твърди, че вредите са настъпили от конкретен административен акт, действие или бездействие на длъжностни лица или административен орган, при или по повод на изпълнение на административна дейност; Решение № 299/14.01.2020 г. и Решение № 7148/21.11.2019 г. не отменят отказ на публичен изпълнител за отписване на вземания, поради изтекла давност, защото Съдът е възприел изцяло нови правни изводи; постановлението за възлагане на недвижимия имот е влязло в сила от датата на издаване и не е било оспорено; двете съдебни решения са постановени няколко месеца след проведения търг, поради което не е налице нито едно действие, предприето в хода на изпълнителното производство срещу Е. С., което да се явява незаконосъобразно; насроченото действие за въвод във владение е обжалвано от Л. и П. С. и от Е. С. по административен ред, но директорът на ТД на НАП - С. се е произнесъл с Решение № ПИ-283/25.07.2019 г., оставяйки жалбата без разглеждане, а решението не е било оспорено по съдебен ред; по жалба от Е. С., срещу действие по насрочване на въвод във владение директорът на ТД на НАП-С. се е произнесъл с Решение № ПИ-284/25.07.2019 г. като я оставил без уважение в една част и без разглеждане, като недопустима, в останалата част, а решението не е обжалвано по съдебен ред; с Акт за прихващане или възстановяване, № ПО-22221720010035-004-001/04.08.2021 г. на Е. С. е възстановена сума, в общ размер на 551 319, 62 лв., в т.ч. сума в размер на 455 014,00 лв., която е събрана в резултат на предприети действия по принудително изпълнение (продажба чрез търг) и разпределена за погасяване на данък по годишната данъчна декларация, по чл. 50 от ЗДДФЛ, №2210Т235/14.04.2007 г., ведно със законната лихва, в размер на 96 411, 21 лв.; разпоредбата на чл. 8, ал. 2 ЗОДОВ изключва прилагането на същия закон“. Прави и възражение за изтекла давност по чл. 110 и чл. 111, б. „в“ ЗЗД за предявяване на настоящия иск.

Според експертното заключение на съдебната оценителна експертиза, в резултат на извършено изследване по посочените в заключението подходи и методи, към 26.06.2019 г. (датата на търга) пазарната стойност на апартамент № 6 в [населено място], на [улица], вход „А“, етаж 2 е била 176 695 лева; към м. 06.2022 г. пазарната стойност е 267 459 лева.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, като съобрази характера на производството от процесуална страна, както и заявените с исковата молба претенции, доводите на страните и доказателствата, приема че исковата молба е процесуално допустима за разглеждане, а доводите на ответника за обратното преценява като неоснователни. Исковата молба съответства на изискванията на чл. 127, ал. 1, ал. 2 ГПК.

Каза се вече по - горе, че исковите претенции се основават на:

а) изрично дефинираното твърдение за нищожност/незаконосъобразност на извършените от публичния изпълнител действия по изп. дело № 22060003844/2006 г., във връзка с проведен на 26.06.2019 г. търг за продажба, на притежаван в режим на съпругеска имуществена общност от Л. С. и нейния съпруг П. С. недвижим имот - апартамент № 6 в [населено място], на [улица], вход „А“, етаж 2;

б) на признатата от Административен съд София – град, с Решение № 7148/21.11.2019 г. по адм. дело № 7752/2019 г., поправено само по отношение част от мотивите с Решение № 299/14.01.2020 г. незаконосъобразност на Разпореждане, изх. № С 190022-137-0005288/04.06.2019 г., с което публичният изпълнител е отказал да отпише по давност задълженията. Двете твърдения всъщност отграничават началния и крайния момент на исковите претенции.

Правният интерес на ищеца Л. С., която очевидно не е била страна в това изпълнително дело е обусловен от факта, че към датата на търга е била собственик на продадения недвижим имот, както и от факта, че към тази дата публичните задължения на Е. С., които са били предмет на принудително удовлетворяване от страна на Държавата, са били погасени по давност и пренебрегването от страна на публичния изпълнител на този юридически факт е довело до неправомерната продажба. В тази връзка принудителното изпълнение „е засегнало нейни права“, противно на приетото от ответника и не е изтекла петгодишната погасителна давност, предвидена с чл. 110 ЗЗД, за предявяване на исковите. Нормата на чл. 111, б. „в“ ЗЗД, на която също се позовава ответникът не е относима за случая.

Исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл.чл. 203-206), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Член 1 от ЗОДОВ постановява, че Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове. За да възникне правото на иск за обезщетение по този ред, съответно, за да бъде доказана основателността на такъв иск е задължително да бъде установено по несъмнен начин наличието на следните предпоставки, които да са взаимно свързани, а именно: 1. причинени вреди (в случая – имуществени и неимуществени); 2. незаконосъобразен акт, действия/бездействие на орган или длъжностно лице на Държавата, отменени по съответния ред (за случая – извършените от публичния изпълнител действия по изп. дело № 22060003844/2006 г., във връзка с проведен на 26.06.2019 г. търг за продажба и Разпореждане, изх. № С 190022-137-0005288/04.06.2019 г.; 3. пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразните действия/административен акт и настъпилите вреди. Незаконосъобразността на фактическите действия на публичния изпълнител, изразяващи се в орагнизирането и провеждането на търга подлежи на установяване (арг. чл. 204, ал. 4 АПК) от настоящия съд.

Предвид така очертаня фактически състав и по аргумент от чл. 4 ЗОДОВ, на изследване в процесния случай подлежи: 1. причинени ли са на ищеца твърдените от него имуществени вреди, изразяващи се в това, че окончателно е бил лишен от възможността да се разпорежда с имота, като го владее, ползва и се разпорежда с него, поради това, че: на 26.06.2019 г. публичният изпълнител е провел търг с тайно наддаване; на 03.07.2019 г. е издал постановлението, с което имотът е възложен на участвало в търга лице; 2. причинени ли са на ищеца твърдените от него неимуществени вреди, описани в исковата молба; 3. установява ли се пряка и

непосредствена причинна връзка между незаконосъобразни действия на публичния изпълнител, незаконосъобразното Разпореждане, изх. № С 190022-137-0005288/04.06.2019 г. и настъпилите вреди.

Съдът приема, че исковата молба е доказана, що се касае до основанията, но е частично основателна и доказана, досежно размерите на исковите претенции.

В тежест на ищеца, в условията на пълно и главно доказване е да установи фактите и обстоятелствата, на които основава претенциите си. В тази връзка са указанията, дадени с изготвения на основание чл. 146, вр. чл. 140, ал. 3 ГПК доклад по делото. Ищецът установи и доказва да е понесъл като цяло имуществени и неимуществени вреди, както и наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между действията на публичния изпълнител, Разпореждане, изх. № С 190022-137-0005288/04.06.2019 г. и вредите.

Описаните и релевантни за случая действия (провеждане на търга и възлагане на продадения имот), така както са очертани от ищеца с исковата молба и с нейния петитум Съдът приема за незаконосъобразни. Незаконосъобразността на проведения търг и на последващото възлагане на имота се обуславя от следното.

Действията „провеждане на търга“ и „възлагане“ продадения имот на купувача несъмнено са част от производството за принудително изпълнение и представляват действия на публичен изпълнител, понеже систематичното място на чл. 221 е в Раздел IV “Действия“, Глава двадесет и пета „Принудително изпълнение“ ДОПК. Касае се за фактически действия (арг. чл. 250 АПК), извършени от публичния изпълнител в противоречие с предпоставките за провеждане на търга, по аргументи за противното от нормите на чл. 225, ал. 1, т.1 и т. 7 ДОПК. В разпоредбата на чл. 225, ал. 1 ДОПК са изброени случаите, при наличието на които публичният изпълнител е задължен да прекрати изпълнително производство. Именно употребеният израз „се прекратява с разпореждане на публичния изпълнител“, както и разпоредбата на ал. 2 задължават същия служебно да отмени наложени запори и възбрани. В процесния случай, още преди да пристъпи към публична продажба на имота публичният изпълнител е бил наясно, че Л. С. и П. С. се легитимират като собственици на възбранения недвижим имот, предвид признатия и от ответника факт (становище на л. 160) за предявен още през 2016 г. пред СГС (гр. дело № 5224/2016 г.) иск по чл. 269 ДОПК. Исковата молба по чл. 269 ДОПК била оставена без разглеждане с Определение от 03.07.2018 г. на СГС (л. 62), по гр. дело № 5224/2016 г., но само поради формалната причина, че исковата молба по споменатото вече гр. дело № 7338/2014 г. на СГС, с решението по което е отменено дарението върху процесния имот е била вписана през 2014 г., т.е. – след налагане на възбраната върху имота, по изпълнителното дело, през 2012 г. Упоритото позоваване от защитата на ответника (вкл. с писмената защита), на определението на СГС, че с него „не се установява право на собственост на ищеца“ е неуместно. Каза се, че с това определение съставът на СГС е приел процесуална недопустимост на иска по чл. 269 ДОПК, което означава, че няма как да се произнесе по същество, относно претенцията на ищите, че са собственици на възбранения имот. Това обстоятелство обаче не може да игнорира юридическия факт, че именно Л. С. и П. С., по силата на Решение № 1959/24.03.2015 г. на Софийски градски съд, по гр. дело № 7338/2014 г. са собственици на имота. Преди да пристъпи към продажбата на имота и независимо от липсата на решение на Съда по делото на СГС (установителният иск по чл. 269 ДОПК) публичният изпълнител е бил наясно, че Л. С. се легитимира като собственик на същия имот. Този факт представлява „друг случай“,

по смисъла на чл. 225, ал. 1, т. 7 ДОПК, което означава, че този имот не е бил в патримониума на длъжника Е. С. и не може да служи за удовлетворяване претенциите на Държавата, произтичащи от установени в негова тежест публични задължения. С оглед на това извършените от публичния изпълнител фактически действия, свързани с обявяването, организирането и провеждането на търга се явяват извършени в противоречие с вече споменатите условия, които поставя Законът – имуществото, върху което се насочва принудителното изпълнение да е собственост на длъжника (чл. 213, ал. 1 ДОПК); публичното вземане да не е погасено, вкл. по давност, предвид чл. 171, ал. 2 ДОПК. С други думи, към датата на провеждане на търга 26.06.2019 г. не е съществувало изпълнително основание изобщо.

От друга страна, произнасяйки се изрично с Разпореждане, изх. № С 190022-137-0005288/04.06.2019 г. (двадесет и два дни преди търга) публичният изпълнител отново е бил наясно, че Е. С. се позовава на изтекла, т. нар. „абсолютна давност“ на установеното в негова тежест публично задължение. Независимо, че е приел за неоснователно възражението за изтекла давност, публичният изпълнител е бил длъжен да изчака окончателно решение (произнасяне) по този въпрос, след изпълнение на процедурата по Глава двадесет и седма ДОПК „Защита срещу принудително изпълнение“. Въпреки това той е продължил умишлено и целенасочено да извършва последващите, противоречащи на Закона действия за обявяване, организиране и провеждане на търга, като още на 04.06.2019 г. (датата, на която е постановил Разпореждане, изх. № С 190022-137-0005288/04.06.2019 г.) е възобновил спряното изпълнително производство. Незаконосъобразността на тези действия се потвърждава и от цитираното решение на Административен съд София – град от 21.11.2019 г., по адм. дело № 7752/2019 г., с което е отменено Разпореждане, изх. № С 190022-137-0005288/04.06.2019 г. С изложените до тук мотиви Съдът отговаря и на възраженията, противопоставени от процесуалния представител на ответника, определяйки ги като неоснователни. Необжалването на постановлението на публичния изпълнител от страна на Е. С., за възлагане имота на купувача, не представлява процесуална пречка и не може да служи като аргумент за това, че исковата молба от Л. С. е процесуално недопустима и неоснователна. Неправилно се твърди от ответника и наличие на процесуална пречка за предявяване на процесната искова молба, предвид чл. 8, ал. 2 ЗОДОВ. Вероятно се има предвид ал. 3 (предишна ал. 2) на чл. 8, която изключва прилагането на ЗОДОВ, „когато закон или указ е предвидил специален начин на обезщетение“. Фактът, че с А. на Е. С. са възстановени суми по изпълнителното дело, не означава автоматично, че неговата майка Л. С. следва да се счита за удовлетворена от това. Процедурата по Глава шестнадесета, Раздел I ДОПК засяга само Е. С., като страна – длъжник в процесното изпълнително производство, във връзка с което (каза се в началото) е бил възбранен и друг негов имот - апартамент № 4, на [улица] [населено място]. За Е. С. не съществува правно задължение да обезщети своята майка със стойността на неправомерно продаденото от публичния изпълнител жилище, което е било нейна собственост. От друга страна, дори в такава

хипотеза остава правото на С., като собственик на имота да претендира обезщетяване на вреди от непозволеното увреждане на имуществото й. Разпореждане, изх. № С 190022-137-0005288/04.06.2019 г., с което е отказал да приеме, че публичното вземане на Държавата е погасено по давност, признато за незаконосъобразно от Съда представлява само по себе си материалноправното основание „незаконосъобразен акт“, по смисъла на чл. 1 ЗОДОВ. Именно това незаконосъобразно разпореждане, както и описаните незаконосъобразни фактически действия на публичния изпълнител са в пряка, причинна връзка с твърдените от ищеца имуществени и неимуществени вреди. Претенцията на ищеца за имуществени вреди е в размер на 260 000 лева. Тази оценка е направил, според съдържането на исковата молба (стр. втора от същата, абзац трети, от долу, на горе) към датата на предявяване на същата, а именно – 10.12.2021 г. Съдът обаче приема, че стойността на процесния жилищен имот следва да бъде преценявана към датата на публичната му продажба – 26.06.2019 г. Това е датата, на която е проведен търгът, понеже това действие на публичния изпълнител е съществена част от фактическия състав на публичната продажба (Раздел III, Глава двадесет и шеста ДОПК), приключил с постановлението за възлагане на имота. Според заключението на съдебната оценителна експертиза, което Съдът възприема (неоспорено и от ищеца) „пазарната стойност на апартамент № 6 с прилежащо зимнично помещение, към 26.06.2019 г. е 179 695 лева“. Тази стойност Съдът приема за релевантна, относно размера на имуществените вреди, понесени от ищеца Л. С.. За сумата над 179 695 лева, до претендирания размер на общезщетение за имуществени вреди – 260 000 лева исковата молба се явява неоснователна и недоказана. Исковата молба е частично основателна и частично доказана, и в частта относно размера на претенцията за неимуществени вреди, която е за 300 000 лева.

За установяване и доказване на тази претенция ищецът ангажира: а) писмени доказателства (амбулаторен лист от 29.08.2019 г. за П. С. П. – съпруг; медицинско направление за същия, от 27.06.2022 г. (?); препис – извлечение от акт за смърт на същия, от 25.10.2021 г.; Експертно решение на ТЕЛК за Л. С., от 07.02.2003 г., със срок до 01.02.2006 г.; б) гласни доказателства – показания на свидетелите М. К. Т., определила се като семеен приятел повече от 30 години и И. П. С. – дъщеря на ищеца Л. С..

Съдът, за целите на доказване претенцията за неимуществени вреди не кредитира нито едно от описаните писмени доказателства, с изключение на амбулаторен лист от 29.08.2019 г., само по отношение описаната в него анамнеза „*преди два месеца....натравяне с въглероден окис...*“, доколкото това съвпада с твърдението от исковата молба и с показанията на св. И. С.. Данните от амбулаторния лист, според Съда представляват косвено доказателство за отразената анамнеза, понеже не са подкрепени с други преки и/или косвени писмени доказателства. Експертното решение на ТЕЛК, касаещо ищеца също следва да бъде взето предвид, но само що се отнася до отразената в него

водеща диагноза, която през 2003 г. е дала основание, на Л. С. да бъде определена намалена трудоспособност, в размер на 72 %. Ищецът не представя други медицински документи, посредством които да обоснове и докаже твърдението си, че използването на процесното жилище като обезпечение за установеното е тежест на Е. С. публично вземане е причина за влошаване на здравословното ѝ състояние.

Според показанията на св. М. Т.: повече от тридесет години е семеен приятели на ищеца Л. С. и на нейния съпруг; знаела за техни проблеми, свързани с продажба на имущество, а за проблема с апартамента, в който живеели научила, след като получили от публичен изпълнител съобщение за принудителната му продажба; и двамата били притеснени, като споделили, че жилището следва да бъде продадено, заради финансови проблеми на техния син; посещавала апартамента многократно и според нея той бил луксозно обзаведен- гранитогрес, скъпи мебели, уют, вградена кухня, терасата – усвоена към кухнята, спалнята много хубаво обзаведена; след продажбата на имота те се преместили да живеят в наследствена къща на Л., одържавена, която била в много лошо състояние; съпругът починал, понеже не е могъл да понесе цялото това нещо; знаела за влошеното му състояние и за опита да се отрови; от весел и дружелюбен човек се затворил се в себе си и имала чувството, че отказва да живее; Л. започнала да прави чести сърдечни кризи, поради налични проблеми със сърцето; само тя се грижела за съпруга си и не се отделяла от него денонощно, като в същото време се опитвала да балансира влошилите се още повече семейни отношения; не си говорели.

Свидетелят И. С. – дъщеря твърди следното: не е живяла повече от двадесет и пет години с родителите си, но винаги била в течение на всички техни проблеми; отношенията на родителите ѝ с Е. (брат на свидетеля) се влошили в последните три години – пролетта на 2019 г., когато станало окончателно ясно, че единственото жилище, което обитавали повече от петдесет години ще бъде продадено на публична продажба, заради задължения на техния син; след получаване на съобщението за напускане на апартамента родителите преживели психологически стрес, който се отразил на здравословното им състояние; когато разбрали, че след двадесет дни трябва да останат на улицата, се ужасили; П. С. направил опит да се самоубие, като се затворил в гаража и запалил автомобила, оставяйки го да работи; здравословното му състояние се влошило; оставането на улицата, грижите, които Л. С. полагала за болния си съпруг довели не само да психическо, но и до здравословно влошаване на състоянието ѝ; понастоящем тя живее в неуютно жилище - отчуждена къща, общинска, без никакви удобства, без парно, без сменена дограма; всеки ден посещава майка си по два пъти – сутрин и вечер, за да я обгрижва; Л. С. получава много често сърдечни кризи, вдига кръвното на 190/200, като в последната година и половина кризите са почти ежедневни; след публичната продажба отношенията в семейството са скъсани; П. С. е починал разочарован, че синът му е докарал семейството до фалит; Й. С. е в страхотен стрес и

психологическо натоварване от преживяното и от влошените отношения между нея и децата ѝ; Е. С. е отказвал финансова помощ на своите родители.

Показанията и на двамата свидетели Съдът възприема като косвени доказателства за твърденията на ищеца С., че събитията, свързани с възбраняването и с последващата продажба на процесния апартамент са причинили на нея и на съпруга ѝ „притеснения, стрес и отчаяние“. Недоказано остана твърдението, тези събития, сами по себе си да са пряка причина за кончината на П. С., но вероятно са способствали за влошаване на здравословното му състояние. Категоричен извод за последното евентуално можеше да бъде направен, ако съществуваха медицински документи за хронологично проследяване и съпоставяне на налични заболявания, и степента на увреждане здравето му. За несъмнено обаче следва да бъде прието, че наличието на неколккратно описаните, установени и доказани факти, свързани с процесния имот са били основателна причина за пораждаване у ищеца С. и у П. С. на негативни усещания (притеснение, обида, унижение, битов дискомфорт). Такива негативни емоции би изпитал всеки човек, когато семейното му жилище е възбранено за чужди (след 14.04.2015 г. – датата на съдебното решение за отмяна на дарението) задължения, а впоследствие продадено от публичен изпълнител, което наложило съпрузите да заживеят в некомфортно, неудобно и неудобно друго жилище. В тази връзка Съдът съобразява още, че негативните емоционални преживявания на ищеца Л. С. са били подсилени и от влошеното здравословно състояние на нейния съпруг, налагащо тя да се грижи за него в условия, различни от тези, в които са живели до м. 07.2019 г. Критериите, причините, обстоятелствата и доказателствата, които Съдът дължи да съобрази, определяйки по справедливост (чл. 52 ЗЗД) размера на обезщетение за неимуществени вреди са обобщени и в Решение № 30/08.03.2022 г. на ВКС, по гр. дело № 3200/2021 г. Съобразявайки тези критерии и предвид мотивите по - горе настоящият съдебен състав приема, че размерът на неимуществените вреди, които е понесла Л. С. може да бъде остойностен на 40 000 лева. Над този размер, до претендирания размер на неимуществени вреди – 300 000 лева исковата молба е неоснователна и недоказана.

Макар исковата молба да е частично уважена, искането на ищеца за възстановяване разноските за водене на делото – държавната такса от 10 лева и депозита за съдебната оценителна експертиза – 500 лева е изцяло основателно за тези размери (чл. 10, ал. 3, изр. първо, предл. второ ЗОДОВ). Цитираната разпоредба е специална и не урежда възможност за присъждане в полза на ищеца разноси, съразмерно на отхвърлената част от исковата молба.

Частичното отхвърляне на исковата молба обуславя задължение и за ищеца (чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ, вр. чл. 27 от Закона за правната помощ) да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 24, изр. второ от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ Съдът определя юрисконсултското възнаграждение, в размер на 200 лева.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, вр. чл. чл. 203-205 АПК, вр. чл. 10, ал. 3, ал. 4 ЗОДОВ, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, по искова молба, вх. № 43281/10.12.2021 г. да заплати на Л. М. С. – ЕГН: [ЕГН] обезщетение за: **имуществени вреди**, в размер на 179 695 лв. (сто седемдесет и девет хиляди, шестстотин и деветдесет и пет лева); **неимуществени вреди**, в размер на 40 000 лв. (четиридесет хиляди лева), заедно със законните лихви върху сумите, от предявяване на исковата молба – 10.12.2021 г., до окончателното изплащане.

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователна и недоказана исковата молба, за размер на имуществените вреди над 179 695 лева, до претендирания размер от 260 000 лева, както и за размера на неимуществените вреди над 40 000 лева, до претендирания размер от 300 000 лева.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ да възстанови на Л. М. С. – ЕГН: [ЕГН] разноските за водене на делото, в общ размер на 510 лв. (петстотин и десет лева).

ОСЪЖДА Л. М. С. – ЕГН: [ЕГН] да заплати на НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ юрисконсултско възнаграждение, в размер на 200 лв. (двеста лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: